

L'excepció confirma la regla

El president de la Generalitat valenciana, Eduardo Zaplana, va assistir, com solia fer el seu antecessor en el càrrec, al sopar commemoratiu dels premis que atorga anualment la revista *Saó* i que enguany servia també per homenatjar la figura del patrici valencià Joaquim Maldonado. Els promotors de *Saó* mai no han amagat els dos eixos que guien la seua tasca: el compromís amb l'humanisme catòlic i el compromís amb el país on viuen, el País Valencià. Ells han demostrat, i això els ha costat més d'una guerra, que el compromís religiós no té per què ser hostil al compromís nacional.

L'assistència de Zaplana al sopar de *Saó* va despertar expectació. La raó era òbvia: els camins polítics del president no encaixen en absolut, com a mínim en un dels eixos que marquen la trajectòria de *Saó*: el compromís amb el País Valencià. I això vol dir, *grosso modo*, amb la llengua del país, la integritat territorial, la història i la cultura. El president Zaplana va parlar i ho va fer en valencià, en un discurs que volia ser conciliador i que va representar tot un gest, si més no, d'intentar acontentar un sector de la població valenciana que ell sap, perfectament, que no es troba ben representada per un president

que no parla la seua llengua. Però els gestos queden buits si no van acompanyats d'actes i el del president va començar a fer figa en el mateix moment que, fora de discurs, es va veure incapaç d'improvisar una sola paraula en la llengua dels valencians. Es feia evident que havia incomplert la seua promesa preelectoral d'estudiar i aprendre valencià. Allò semblava, en excés, teatre, pur teatre.

Les visites, per cordials que siguem, no són suficients per amagar els comportaments dels que les realitzen. Les bones maneres fan molt però la diplomàcia sempre és un vestit, més o menys decoratiu, que amaga un cos: la política; i el model que vestia aquella nit Eduardo Zaplana no li parava massa bé. El president sopant animadament al costat d'un sector del nacionalisme valencià en un homenatge a una figura com la de Joaquim

Maldonado, capaç d'aglutinar sensibilitats valencianistes de ben diferent mena, no vol dir Zaplana reconciliat *ipso facto* amb el país que governa. Per a això calen decisions polítiques, més que gestos, i les del govern que presideix van en direcció ben contrària. Alguna cosa grinyolava sobre l'afable reunió auspiciada per la revista *Saó*.

La utilització pública de la llengua no és l'únic element que cal considerar, encara que sí el més cridaner. El favor que el president presta amb el seu menyspreu

pel valencià a aquells que insisteixen a dir que és una llengua que no serveix per a res és incalculable. Una bona prova són les 10.000 persones menys que enguany han decidit presentar-se als exàmens que anualment convoca la Junta Qualificadora de Coneixements del Valencià. Ja s'ha escampat el rumor que els títols de la Junta, abans tan buscats pels punts que donaven en oposicions i concursos públics, ja no servirán per a res. Tampoc servirà per a molt dominar el valencià en la televisió valenciana, que ja no té cap programa exclusivament en la que havia de ser la seua llengua pròpia des que ha entrat l'equip director proposat pel president Zaplana. Proves no falten per fer evident la ficció que va representar, no massa

brillamment, la nit del sopar de *Saó*.

I per sota de la llengua planen moltes altres qüestions que poc tenen a veure amb el compromís amb el país que *Saó* representa amb dignitat. Pot una visita presidencial fer oblidar les vel·leïtats provincialistes del president de la Diputació d'Alacant, el popular Julio de España? És el partit de Zaplana el que organitza el "Dia de la Província de Alicante", amb correguda de bous i homenatge a les regines de les festes de la província. Aquesta decisió, i la de la direcció de la televisió per citar-ne dues, és una acció política, no un gest. Ací està la diferència. Aquesta és la línia d'acció del president Zaplana, i la seua presència, excepcional, en un fòrum valencianista, no passa, de moment, d'anècdota més o menys simpàtica, o més o menys grotesca. ■

JORDI SEBASTIA

"El gest del president va començar a fer figa en el moment que es va veure incapaç d'improvisar una sola paraula en la llengua dels valencians. Allò semblava, en excés, teatre, pur teatre."